

art maaste kunne siges at mangle, saa se vi dog ingenfomhelst Nødvendighed for at indføre en saadan Straf ved Landhæren i Fredstid, hvor den store Mængde af militære Straffe, der staa til Nødvendighedernes Naadighed, efter vor Overbevisning ville vise sig fuldt tilstrækkelige. En anden Ændring, som Flertallet har samlet sig om, bestaar i at paalægge de underordnede Militære at hilse og iøvrigt vise deres Overmænd de befalede Tegn paa Ærbødighed, og saa naar disse ikke ere i Uniform; Mindretallet tror, at denne Undvidelse er vel stiftet til at hidføre Misforstaaelse og bringe Soldaten i uforstødt Uleilighed, ligesom man i Principet maa finde det lidet stemmende med den værnepligtige Soldats Stilling i Hæren, at disse Ærbødighedstegn kræves af ham overfor hans Overordnede som Privatmand; vi have derfor ikke tiltraadt denne Ændring.

Skjøndt vi som almindelig Regel have fastholdt den Grundfætning, ikke at stille nogen Ændring til det foreliggende Forslag, for ikke derved at lægge Sagens Fremme nogen Vanstuelighed i veien, er der dog eet Punkt, hvorpaa vi maa lægge saa megen Vægt, at vi ikke ville undlade at gjøre et Forsøg paa at opnaa en ønskeligere

Ordning. De arbitrære Straffe, som i Militæretaten paalægges uden foregaaende Proces og uden Dom, ere efter vor Formening det allervansteiligste Punkt i hele Straffelovgivningen, fordi Betyngelsen mod Vilkaarlighed og Uret her alene maa søges i den paagjældende Befalingsmands Person.

Naar vi ikke desto mindre maa erkjende slige Straffemidler for uundgaaelige, forekommer det os dog, at Grændsen for de Straffeender, der paa den Maade kunne tilføies Soldaten, bør drages saaledes, at de ikke omfattede de egentlige værende borgerlige Straffe, navnlig ikke Fængsel paa Band og Brød. Derfor de mangfoldige Straffearter, som Forslagets § 200 opregner, navnlig af de forskjellige Arter af Arrest, der saaledes stilles til Nødvendighedernes arbitrære Benyttelse, tro vi, at Band og Brødstraffen uden Støtte kan forbeholdes for de Forseelser, der afgives ved Dom. Vi stille derfor Forslag om, at den nævnte Straf udgaaer.

De øvrige Ændringer, vi tillade os at foreslaa, ere af underordnet Betydning, og forbeholde vi os forsaavidt mundtlig Begrundelse.

Paa Henvendelse fra Udvalget har man modtaget nedenstaaende Skrivelse:

Marineministeriet. Kjøbenhavn, den 23de Februar 1881.

Samtidig med at tilstille min Kollega Krigsministeren og mig Exemplarer af Betænkningen over det privat indbragte Forslag til Straffelov for Krigsmagten har det ærede Udvalg tilstrevet os, at det venter nærmere Meddelelse om, naar det maatte være os muligt at konferere med det om Sagen. I den Anledning skal jeg tillade mig paa Krigsministerens og egne Vegne at bemærke Følgende:

Ved 1ste Behandling af dette Lovforslag udtalte jeg, ligeledes paa Krigsministerens og egne Vegne, at, da vi selv havde et Forslag om Straffelov for Krigsmagten under Arbeide, som senest vilde blive fremsat i Begyndelsen af næste Rigsdagssamling, kunde vi ikke ønske at bestaa i Forhandlingerne om det private Lovforslag, og jeg henstillede til de ærede Forslagsstillere, om de ikke vilde finde det rettest at tage deres Forslag tilbage. Naagtet denne Henstilling sandt Tilslutning fra flere Taleres Side, toges den dog ikke tilfølg, hvorimod Æbninget henviste Lovforslaget til et Udvalg. Efter den Maade, hvorpaa Ordspøreren for Forslagsstillerne begrundede sit Forslag om Udvalgs Redfættelse, havde vi imidlertid Grund til at tro, at der ikke vilde fremkomme nogen Betænkning fra dette Udvalg, forinden det maatte have viist sig, at Regjeringsforslaget ikke vilde blive fremsat i denne Samling. Naar dette desuagtet er stet, forinden Overveielserne om dette Forslag ere afsluttede i selve Ministerierne, vilde det ikke kunne overraske Nogen, om vi nu, i Genhold til vore Udtalelser ved 1ste Behandling, indskrænkede os til at erklære, at vi maatte modsætte os Forslagets videre Fremme. Vi maa imidlertid erkjende, at Forslaget ved afviklingen af de Ændringer, som ere foreslaaede af Udvalgets Flertal, der jo tilbøds bestaar af Medlemmer, som ikke fandt det af Regjeringen i 1876 fremsatte Lovforslag tilstrækkelig betryggende i Retning af Disciplinens Hævdelse, vil blive i væsentlig Grad forbedret, og vi ville derfor, forsaavidt Æbninget slutter sig til Udvalgets Flertal, ikke lægge nogen Hindring i veien for Forslagets videre Fremme. Men paa den anden Side følger det naturligt af vor Sælling til Sagen, at vi maa bevare vor fulde Frihed ligeoverfor Forslaget paa de senere Stadier af dets Behandling, og vi kunne derfor fra vort Standpunkt ikke finde det rigtigt allerede nu at erklære os om Lovforslagets Enkeltheder. Som Følge af denne vor Opfattelse have vi ingen Grund til at ønske en Konference med det ærede Udvalg.

N. F. Ravn.

E. P. Wandel.

Til Udvalget angaaende Forslag til Straffelov for Krigsmagten,